

«Να σκέφτεσαι τους άλλους»

Καθώς ετοιμάζεις το πρωινό σου, να σκέφτεσαι τους άλλους.
Μην ξεχνάς να ταΐζεις τα περιστέρια.
Όταν πολέμους ξεκινάς, να σκέφτεσαι τους άλλους.
Μην ξεχνάς όσους λαχταρούν την ειρήνη.
Όταν πληρώνεις το νερό, να σκέφτεσαι τους άλλους.
Εκείνους που μόνο τα σύννεφα έχουν να τους θηλάσουν.
Όταν γυρνάς στο σπιτικό σου, να σκέφτεσαι τους άλλους.
Μην ξεχνάς όσους ζουν σε αντίσκηνα.
Όταν τα αστέρια μετράς πριν κοιμηθείς, να σκέφτεσαι τους άλλους.
Εκείνους που δεν έχουνε πού να πλαγιάσουν.
Όταν ελεύθερα μιλάς, να σκέφτεσαι τους άλλους.
Εκείνους που δεν τους αφήνουν να μιλήσουν.
Και καθώς σκέφτεσαι εκείνους τους άλλους,
στον εαυτό σου γύρισε και πες:
«Αχ και να ήμουν ένα κερί στο σκοτάδι».

Μαχμούντ Νταρούις (1941-2008), μετάφραση: Τζένη Καραβίτη, εκδόσεις Νήσος, 2009)

<https://youtu.be/BfyrN9uWEpA?feature=shared>

Την πόρτα ανοίγω το βράδυ,
τη λάμπα κρατώ ψηλά,
να δούνε της γης οι θλιμμένοι,
να 'ρθούνε, να βρουν συντροφιά.

Να βρούνε στρωμένο τραπέζι,
σταμνί για να πιει ο καημός
κι ανάμεσά μας θα στέκει
ο πόνος, του κόσμου αδερφός.

Να βρούνε γωνιά ν' ακουμπήσουν,
σκαμνί για να κάτσει ο τυφλός
κι εκεί καθώς θα μιλάμε
θα 'ρθει συντροφιά κι ο Χριστός.

Στίχοι: **Τάσος Λειβαδίτης, 1978**

Κική Δημουλά «Το Πλησιέστερο»

Κάτι πρωτόβγαλτα ως φαίνεται
στον κόσμο και στους νόμους του πουλάκια
κι εντούτοις ήδη κουρασμένα
γιατί δεν είναι τα φτερά
άπτωτη εύνοια και προνόμιο,
ρωτούν εμένα, ποιον, εμένα,
που είν' το πλησιέστερο κλαδί
για ν' ακουμπήσουν.
Δεν είμαστε καλά. Αν ήξερα εγώ
που είν' το Πλησιέστερο
ότι έχει και βαθμό συγκριτικό

το ανύπαρκτο Πλησίον,
θα 'τρεχα να το πιάσω πρώτη εγώ,
όλο κι απαραχώρητο,
κι ας ψόφαγαν πουλάκια
δίκια και προτεραιότητες
- κλαδιά σπασμένα το αλληλέγγυο.
Ας πάνε τα πουλάκια
τη μεγάλη Πείρα να ρωτήσουν
ν' ακούσουν ό,τι είπε και σ' εμένα
όταν ξεθεωμένη από κούραση άφτερη
τη ρώτησα που είναι ν' ακουμπήσω
το πλησιέστερο κλαδί.
Δεν είμαστε καλά είχε καγχάσει
η μεγάλη Πείρα: αν ήξερα εγώ
που είν' το Πλησιέστερο
θα 'τρεχα να το πιάσω πρώτη,
όλο κι απαραχώρητο,
κι ας ψόφαγες εσύ
γιατί το πλησιέστερο κλαδί
είναι ο θάνατός σου η ζωή μου.

Κική Δημουλά «Το τελευταίο σώμα μου», Στιγμή 1989

«Στο μικρό παιδί που σκοτώσαμε»

Εισαγωγικό σημείωμα

Το Σεπτέμβριο του 2015 βρέθηκε σε παραλία της Τουρκίας το πτώμα ενός τρίχρονου παιδιού από τη Συρία. Το μικρό προσφυγόπουλο είχε πνιγεί μαζί με τη μητέρα και τον πεντάχρονο αδερφό του, σε μια προσπάθεια να φτάσουν σε ελληνικό έδαφος με πλαστική λέμβο.

Μικρούλη μου Αιλάν

μη μας συγχωρέσεις.
Είμαστε όλοι ένοχοι.
Εκείνοι σε δολοφόνησαν
μα εμείς σε σκοτώνουμε κάθε μέρα
με δάκρυα υποκρισίας.
Εκείνοι συνεχίζουν
να δολοφονούν τ' αδέρφια σου
κι εμείς συνεχίζουμε
τις λάιτ ζωές μας
με την ψευδαίσθηση ότι αρκούν τα λάικ
για να νετάρουμε* με το χρέος μας...
Εκείνοι έπνιξαν την ελπίδα μια για πάντα
κι εμείς την επομένη
αποστρέψαμε το πρόσωπό μας...

Μη μας συγχωρέσεις, Αιλάν.

*νετάρω: εξοφλώ